

- nej, polegającej w szczególności na sprawdzeniu:
- a) prawidłowości sporządzania kalkulacji cen, w tym kosztów, zysku, podatku obrotowego oraz dotacji przedmiotowych,
 - b) przestrzegania zasad ustalania cen regulowanych,
 - c) poziomu cen umownych oraz kosztów i rentowności wyrobów i usług, dla których są ustalane te ceny,
 - d) zasad stosowania cen (ze względu na szczeble obrotu towarowego, gatunki i klasy, jakość),
 - e) zasad uwidaczniania cen w jednostkach handlowych i usługowych oraz zaokrąglania cen;
- 3) decydowanie o odroczeniu wprowadzenia przez jednostkę gospodarczą zamierzonej podwyżki ceny umownej i regulowanej;
 - 4) sporządzanie okresowych ocen stanu dyscypliny ustalania cen przez sprzedawców;
 - 5) ustalanie nienależnych kwot podlegających zwrotowi nabywcy i kwot dodatkowych podlegających wpłaceniu do budżetu państwa;
 - 6) prowadzenie analizy:
 - a) kształtowania się podaży i popytu oraz stanu równowagi na poszczególnych rynkach,
 - b) kształtowania się cen, kosztów produkcji poszczególnych towarów (grup towarów) i usług, oraz rentowności;
 - 7) przedstawianie Ministrowi Finansów, w wyniku dokonanej kontroli lub analizy cen, wniosków w sprawie nałożenia na sprzedawców obowiązku obniżenia ceny lub stosowania w miejsce cen umownych cen regulowanych, jeżeli sprzedawca pobiera rażąco wysoką cenę;
- 8) współdziałanie z innymi organami w zakresie kontroli cen, badania i kształtowania się cen i kosztów oraz w zakresie kontroli jakości wyrobów.
2. Minister Finansów określa, które izby skarbowe są właściwe w sprawach z zakresu cen, oraz ustala terytorialny zasięg ich działania w tych sprawach."
 - 4) w § 6 w ust. 1 po wyrazach: „kontroli finansowej” dodaje się wyrazy: „i inspekcji cen”,
 - 5) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Do przeprowadzania inspekcji cen stosuje się odpowiednio przepisy o przeprowadzaniu kontroli finansowej oraz obowiązkach kontrolowanych jednostek.”
- § 2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów oraz uprawnień Ministra Finansów i podległych mu organów w zakresie kontroli finansowej, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.
- § 3. Tracą moc:
- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra do Spraw Cen (Dz. U. Nr 18, poz. 133),
 - 2) rozporządzenie Ministra do Spraw Cen z dnia 30 lipca 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania inspekcji cen, jej organizacji wewnętrznej oraz zasad i trybu postępowania przy przeprowadzaniu kontroli cen (Dz. U. Nr 24, poz. 176).
- § 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

-Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

328

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1985 r.

w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej oraz terenowych Inspektoratów gospodarki energetycznej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262) i art. 37 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Szczegółowy zakres działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej.

§ 1. 1. Do zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej należy w szczególności:

- 1) ustalanie zasad racjonalnej i oszczędnej gospodarki

- 2) opracowywanie prognoz kształtowania się bilansów surowcowo-materiałowych i energetycznych, z uwzględnieniem możliwości substytucji materiałowej i nośników energii oraz uzyskiwania oszczędności w drodze racjonalizacji użytkowania poszczególnych rodzajów paliw i energii,
- 3) opracowywanie programów wzrostu efektywności wykorzystania surowców, materiałów, paliw, energii i środków trwałych, stanowiących wyodrębnioną część narodowych planów społeczno-gospodarczych,
- 4) współdziałanie przy opracowywaniu projektów narodowych planów społeczno-gospodarczych i centralnych planów rocznych, zwłaszcza pod względem moż-

- liwości zrównoważenia bilansów energetycznych oraz spójności rozwoju gospodarki energetycznej z zakładanym rozwojem gospodarki narodowej, a także opiniowanie i inicjowanie zadań w zakresie racjonalizacji gospodarki energetycznej oraz produkcji środków technicznych służących do tego celu,
- 5) współdziałanie w ustalaniu i realizowaniu kierunków polityki zaopatrzenia materiałowo-technicznego gospodarki narodowej,
 - 6) koordynowanie procesu zaopatrzenia w surowce i materiały oraz centralnie finansowanego importu surowców i materiałów z państw zaliczonych do II obszaru płatniczego, a także prowadzenie zaopatrzenia gospodarki narodowej przez nadzorowane przedsiębiorstwa handlu zaopatrzeniowego,
 - 7) współdziałanie w kształtowaniu instrumentów sprzyjających doskonaleniu systemu zaopatrzenia materiałowego, handlu zaopatrzeniowego oraz gospodarowania zapasami surowców i materiałów, a także obniżeniu materiałochłonności i energochłonności produkcji,
 - 8) opiniowanie i opracowywanie bilansów materiałowych oraz ustalanie trybu reglamentacji materiałów w zakresie ustalonym dla niego w odrębnych przepisach,
 - 9) inicjowanie działań mających na celu wykorzystanie narzędzi o charakterze ekonomicznym, zmierzających do obniżenia materiałochłonności i energochłonności produkcji oraz pożądanej z gospodarczego punktu widzenia substytucji materiałowej, jak również działań stymulujących prawidłową eksploatację majątku trwałego,
 - 10) prowadzenie badań skuteczności oddziaływania instrumentów ekonomicznych, w tym cen, na racjonalne i oszczędne użytkowanie paliw i energii oraz poprawę i rozwój gospodarki energetycznej,
 - 11) ustalanie zasad opracowywania i stosowania norm i normatywów zużycia surowców, materiałów, paliw i energii oraz norm ubytków naturalnych,
 - 12) wprowadzanie zakazów produkcji wyrobów i stosowania technologii nadmiernie materiałochłonnych i energochłonnych,
 - 13) inicjowanie rozszerzania zakresu obowiązkowej państwowej kwalifikacji jakości na wskazane imiennie wyroby o wysokiej materiałochłonności i energochłonności, z uwzględnieniem procesu produkcji i eksploatacji,
 - 14) koordynowanie działalności gospodarczej w zakresie eksploatacji majątku trwałego, a w szczególności napraw, konserwacji, ochrony przed korozją, zaopatrzenia w części zamienne i zespoły, gospodarki paliwowo-smarowniczej,
 - 15) prowadzenie badań materiałochłonności i energochłonności poszczególnych działów i gałęzi gospodarki, a także procesów wytwarzania wyrobów, oraz opracowywanie propozycji zmian strukturalnych i kierunków racjonalizacji w gospodarce narodowej, zmierzających do zmniejszenia materiałochłonności i energochłonności,
 - 16) opracowywanie analiz i ekspertyz stanu eksploatacji majątku trwałego w gospodarce narodowej,
 - 17) określanie wymagań eksploatacyjnych produkowanych środków trwałych przez jednostki gospodarki uspołecznionej,
 - 18) tworzenie warunków stymulujących zbiórkę, regenerację i utylizację plynów eksploatacyjnych oraz
- zbiórkę, regenerację i dystrybucję części i zespołów zamiennych,
 - 19) tworzenie warunków stymulujących pozyskiwanie i wykorzystanie surowców wtórnych na zaopatrzenie produkcji przemysłowej i usług (fundusze celowe, ceny, podatki, dopłaty i inne),
 - 20) ustalanie zasad stosowania opakowań i metod pakowania oraz gospodarki opakowaniami, opiniowanie celowości produkcji i importu materiałów opakowaniowych, opakowań, maszyn i urządzeń do produkcji opakowań,
 - 21) wydawanie przepisów w sprawach eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96), zwanej dalej „ustawą”,
 - 22) określanie kierunków postępu technicznego i organizacyjnego w gospodarce magazynowej,
 - 23) określanie dodatkowych wymagań kwalifikacyjnych poza wymaganiami wynikającymi z taryfikatorów dla osób zajmujących się eksploatacją urządzeń i instalacji energetycznych (art. 32 ust. 2 ustawy), a także inicjowanie programów i form szkolenia tych osób oraz ustalanie trybu stwierdzania dodatkowych kwalifikacji,
 - 24) wydawanie wytycznych dotyczących doboru paliw i energii dla poszczególnych grup użytkowników, urządzeń energetycznych i procesów produkcyjnych,
 - 25) określanie kierunków pomocy jednostkom gospodarczym, osobom fizycznym i innym podmiotom, tworzącym własne źródła energii przy wykorzystaniu lokalnych zasobów energetycznych,
 - 26) gospodarowanie środkami finansowymi przyznanymi z budżetu państwa na popieranie szczególnie ważnych dla gospodarki narodowej przedsięwzięć w zakresie poprawy gospodarki energetycznej oraz zadań związanych z wykorzystywaniem zasobów paliw i źródeł energii o lokalnym znaczeniu, a także występowanie z wnioskami o stosowanie innych preferencji ekonomicznych w tym zakresie,
 - 27) popularyzowanie zasad oszczędnej i racjonalnej gospodarki energetycznej, surowcami i materiałami, w szczególności przez organizowanie wystaw i konkursów, inicjowanie wydawnictw, publikacji prasowych, programów radiowych i telewizyjnych,
 - 28) udzielanie pomocy finansowej jednostkom gospodarczym, które podejmują przedsięwzięcia zmierzające do obniżenia materiałochłonności i energochłonności produkcji,
 - 29) realizowanie zadań obronnych,
 - 30) wykonywanie innych zadań określonych w odrębnych przepisach.
2. Zasady tworzenia rezerw państwowych oraz gospodarowania nimi, jak również tryb współpracy w tym zakresie z innymi organami, instytucjami i jednostkami gospodarki uspołecznionej regulują odrębne przepisy.
- § 2. Do zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej należy ponadto:
- 1) inicjowanie opracowań oraz opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych do uzgodnienia Polskich Norm dotyczących jakości paliw i energii, urządzeń i instalacji energetycznych oraz obiektów budowlanych i ich elementów pod względem wpływu tych norm na poziom zużycia lub strat paliw i energii albo poboru mocy elektrycznej,

- 2) występowanie z wnioskami w sprawach gospodarki energetycznej, należących do właściwości innych organów administracji państwowej, a w szczególności dotyczących:
- a) zakresu i trybu uzgadniania rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji instalacji energetycznych oraz obiektów budowlanych (art. 16 ust. 3 ustawy),
 - b) uchylecia lub zmiany technicznych warunków przyłączenia urządzeń energetycznych do wspólnej sieci (art. 18 ust. 2 ustawy),
 - c) podejmowania inwestycji wspólnych przez jednostki gospodarki społecznej, zmierzających do racjonalizacji gospodarki energetycznej (art. 19 ustawy),
 - d) normatywnych wskaźników jednostkowego zużycia paliw i energii lub innych normatywnych wskaźników energetycznych dla produkowanych urządzeń (art. 21 ustawy),
 - e) przepisów dotyczących dostarczania i odbioru paliw i energii ze wspólnych sieci (art. 24 ust. 4 ustawy),
 - f) ograniczeń w dostawie lub zużyciu poszczególnych rodzajów paliw i energii (art. 26 ust. 1 ustawy).
- 3) rozpatrywanie odwołań od decyzji, zaleceń pokontrolnych i orzeczeń o nałożeniu kary pieniężnej, wydanych przez terenowe inspektoraty gospodarki energetycznej na podstawie art. 17 ust. 1, art. 31 ust. 1 i 2, art. 39 i 40 ustawy,
- 4) przedstawianie właściwym organom administracji państwowej wyników kontroli, ocen i wniosków oraz innych informacji z dziedziny gospodarki energetycznej.
- § 3. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej w zakresie swego działania:
- 1) prowadzi oraz inicjuje i koordynuje w porozumieniu z właściwymi ministrami prace naukowo-badawcze, rozwojowe i wdrożeniowe,
 - 2) prowadzi działalność popularyzacyjno-informacyjną,
 - 3) organizuje i koordynuje doskonalenie kadr,
 - 4) współdziała z innymi organami w doskonaleniu systemu kształcenia kadr,
 - 5) prowadzi i koordynuje współpracę gospodarczą i naukowo-techniczną z zagranicą.
- § 4. 1. W zakresie ustalonym w § 1 Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej dokonuje przez podległe organy kontroli, analizy i oceny gospodarki materiałowej oraz eksploatacji środków trwałych w jednostkach gospodarki społecznej.
2. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej może w porozumieniu z właściwymi ministrami powierzać wykonywanie funkcji kontrolnych, o których mowa w ust. 1, organom inspekcji i kontroli innych państwowych jednostek organizacyjnych.
- § 5. W odniesieniu do jednostek gospodarki społecznej i nie społecznej oraz osób fizycznych i innych podmiotów wytwarzających i zużywających paliwa i energię na cele produkcji i świadczenia usług Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej inicjuje i kształtuje kierunki poprawy i rozwoju gospodarki energetycznej, stosując następujące formy działania:
- 1) wykonywanie kontroli stanu i sposobów prowadzenia gospodarki energetycznej oraz wydawanie zaleceń pokontrolnych, w zakresie określonym w § 6,
 - 2) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawionych do uzgodnienia rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, mających wpływ na przetwarzanie, przesyłanie i użytkowanie paliw i energii, dotyczących instalacji energetycznych i obiektów budowlanych, obejmujące w szczególności dobór nośników energii, technologii, urządzeń, konstrukcji i materiałów, w zakresie mającym wpływ na przewidywane zużycie paliw i energii,
 - 3) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawionych wniosków o uzgodnienie produkcji określonych urządzeń energetycznych, ich importu lub nabycia za granicą licencji na ich produkcję, pod względem parametrów energetycznych, doboru nośników energii oraz wielkości produkcji przeznaczonej na rynek krajowy,
 - 4) określanie rodzajów urządzeń energetycznych, których produkcja, import lub nabycie za granicą licencji na ich produkcję podlega uzgodnieniu, oraz trybu tego uzgodnienia, a także wydawanie zakazów sprzedaży w kraju urządzeń energetycznych, które nie spełniają wskaźników normatywnych bądź warunków ustalonych w drodze uzgodnienia,
 - 5) doradztwo techniczne i ekonomiczne,
 - 6) wykonywanie specjalistycznych pomiarów i ekspertyz.
- § 6. 1. Zakres kontroli, o której mowa w § 5 pkt 1, dotyczy przestrzegania przepisów i zasad w dziedzinie gospodarki energetycznej przez jednostki gospodarki społecznej i nie społecznej, osoby fizyczne i inne podmioty zużywające paliwa i energię na cele produkcji i świadczenia usług, a w szczególności:
- 1) przestrzegania przepisów i zasad racjonalnego i oszczędnego użytkowania paliw i energii,
 - 2) przestrzegania przepisów w sprawach dostarczania i odbioru paliw i energii ze wspólnych sieci oraz warunków przyłączenia urządzeń i instalacji energetycznych do tych sieci,
 - 3) stosowania się do nakazów i zakazów wydawanych na podstawie art. 23 i 26 ustawy,
 - 4) przedstawiania do uzgodnienia wniosków, o których mowa w § 5 pkt 3, dotyczących produkcji, importu lub nabycia za granicą licencji na produkcję określonych urządzeń energetycznych oraz dotrzymywania normatywnych bądź uzgodnionych parametrów energetycznych urządzeń produkowanych i importowanych,
 - 5) przedstawiania do uzgodnienia rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, o których mowa w § 5 pkt 2, oraz stosowania się do warunków uzgodnień,
 - 6) przestrzegania przepisów w sprawach eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych oraz kwalifikacji osób zajmujących się eksploatacją.
2. Zakres kontroli w jednostkach gospodarki społecznej, stosownie do rodzaju ich działalności, obejmuje ponadto:
- 1) przestrzeganie zasad racjonalnego przetwarzania i przesyłania paliw i energii oraz przepisów dotyczących dysponowania mocą i energią lub ilością paliwa we wspólnych sieciach,
 - 2) stosowanie się do decyzji wydawanych na podstawie art. 17, 31 i 34 pkt 5 ustawy,
 - 3) prowadzenie ewidencji i analizy zużycia paliw i energii oraz ustalanie wskaźników jednostkowej energochłonności wytwarzania wyrobów i świadczenia usług,

- 4) zapewnienie warunków organizacyjnych i technicznych, właściwych dla racjonalnego i oszczędnego użytkowania paliw i energii,
- 5) wykonywanie innych zadań nałożonych przez ustawę na jednostki gospodarki społecznej.

§ 7. W razie stwierdzenia niewłaściwej gospodarki energetycznej lub w celu jej poprawy Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej nakazuje stosowanie odpowiednich środków, a także dokonywanie zmian w procesach technologicznych i rozwiązaniach konstrukcyjnych urządzeń energetycznych i obiektów budowlanych.

§ 8. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej wykonuje swoje zadania, współdziałając z właściwymi ministrami, kierownikami urzędów centralnych oraz wojewodami i prezydentami miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi.

Rozdział 2

Szczegółowy zakres działania i siedziby terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej.

§ 9. 1. Terenowe inspektoraty gospodarki energetycznej, zwane dalej „inspektoratami”, są organami Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej do spraw gospodarki energetycznej, działającymi na wyznaczonym obszarze państwa.

2. W skład inspektoratów mogą wchodzić, w zależności od potrzeb, zamiejscowe komórki organizacyjne tworzone i znoszone przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej po uzgodnieniu z zainteresowanymi wojewodami.

3. Działalnością inspektoratu kieruje dyrektor powoływany i odwoływany przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej.

4. Organizację wewnętrzną inspektoratów określa Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej.

§ 10. Ustala się następujące siedziby oraz terytorialny zakres działania inspektoratów:

- 1) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Mieście Stołecznym Warszawie — dla województw: stołecznego warszawskiego, białostockiego, ciechanowskiego, łomżyńskiego, łódzkiego, ostrołęckiego, piotrkowskiego, siedleckiego, skierniewickiego i suwalskiego,
- 2) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Bydgoszczy — dla województw: bydgoskiego, olsztyńskiego, płockiego, toruńskiego i wrocławskiego,
- 3) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Gdańsku — dla województw: elbląskiego, gdańskiego, koszalińskiego, słupskiego i szczecińskiego,
- 4) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Katowicach — dla województw: bielskiego, częstochowskiego i katowickiego,
- 5) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Krakowie — dla województw: krakowskiego, krośnieńskiego, nowosądeckiego, przemyskiego, rzeszowskiego i tarnowskiego,
- 6) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Poznaniu — dla województw: gorzowskiego, kaliskiego, konińskiego, leszczyńskiego, pińskiego, poznańskiego, sieradzkiego i zielonogórskiego,
- 7) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej w Radomiu — dla województw: białkopodlaskiego, chełmskiego, kieleckiego, lubelskiego, radomskiego, tarnobrzaskiego i zamojskiego,

- 8) Okręgowy Inspektorat Gospodarki Energetycznej we Wrocławiu — dla województw: jeleniogórskiego, legnickiego, opolskiego, wałbrzyskiego i wrocławskiego.

§ 11. 1. Inspektoraty wykonują kontrolę gospodarki energetycznej w zakresie, o którym mowa w § 6, oraz wydają — w trybie ustalonym odrębnie — zalecenia pokontrolne mające na celu usunięcie uchybień i nieprawidłowości ujawnionych w toku kontroli oraz zapobieżenie marnotrawstwu i nieracjonalnemu zużyciu paliw i energii.

2. Inspektoraty podejmują działania tworzące warunki racjonalnego gospodarowania paliwami i energią, w tym:

- 1) opiniują wojewódzkie plany społeczno-gospodarcze oraz plany zagospodarowania przestrzennego miast i rejonów w części dotyczącej gospodarki energetycznej, w szczególności pod względem możliwości pokrycia potrzeb energetycznych, zapewnienia warunków racjonalnego użytkowania oraz wykorzystania możliwości wzajemnej zastępowalności poszczególnych rodzajów paliw i energii, a także wykorzystania istniejących rezerw energetycznych,
- 2) opiniują bilanse cieplne oraz inicjują koncepcje zaopatrzenia poszczególnych aglomeracji w ciepło, a także koncepcje pokrycia potrzeb energetycznych zabudowy rozproszonej w mieście i na wsi,
- 3) występują z wnioskami w sprawach podejmowania inwestycji wspólnych przez jednostki gospodarki społecznej, mających na celu racjonalizację gospodarki energetycznej,
- 4) prowadzą badania energochłonności procesów wytwarzania wyrobów i świadczenia usług oraz kontrole problemowe i opracowują wnioski zmierzające do poprawy stanu gospodarki energetycznej,
- 5) inicjują prace badawczo-rozwojowe, pomiary i ekspertyzy oraz nowe rozwiązania konstrukcyjne maszyn i urządzeń, a także produkcję środków technicznych na potrzeby racjonalizacji gospodarki energetycznej,
- 6) określają rodzaje nośników energii stosowanych w produkcji i usługach, z uwzględnieniem ich wzajemnej zastępowalności, stosownie do wytycznych Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej,
- 7) prowadzą doradztwo techniczne i ekonomiczne oraz popularyzują zasady racjonalnej i oszczędnej gospodarki energetycznej.

3. Inspektoraty inicjują i kształtują kierunki poprawy i rozwoju gospodarki energetycznej w działalności podmiotów gospodarczych, o których mowa w § 6 ust. 1, wytwarzających i zużywających paliwa i energię na cele produkcji i świadczenia usług, w szczególności przez:

- 1) inicjowanie zadań z zakresu racjonalizacji gospodarki energetycznej,
- 2) opiniowanie i kwalifikowanie przedstawianych do uzgodnienia — określonych przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej — rozwiązań technicznych inwestycji i modernizacji, mających wpływ na przetwarzanie, przesyłanie i użytkowanie paliw i energii, dotyczących instalacji energetycznych i obiektów budowlanych, obejmujące w szczególności dobór nośników energii, technologii, urządzeń, konstrukcji i materiałów w zakresie mającym wpływ na przewidywane zużycie paliw i energii,
- 3) rozpatrywanie przedstawianych do uzgodnienia wniosków oraz wydawanie decyzji w sprawach trwałego wycofania z eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych służących do wytwarzania i przesy-

łania energii i paliw, przyłączonych do wspólnej sieci,

- 4) współdziałanie w opracowywaniu zasad i planów ograniczeń w dostawie lub zużyciu poszczególnych rodzajów paliw i energii w razie niedoboru,
- 5) występowanie, w wypadkach uzasadnionych technicznie i ekonomicznie, do jednostek zarządzających wspólną siecią z wnioskami w sprawie uchylenia lub zmiany warunków przyłączenia urządzeń energetycznych do wspólnej sieci,
- 6) opiniowanie wniosków w sprawach finansowania — ze środków przyznanych Ministrowi Gospodarki Materiałowej i Paliwowej z budżetu państwa — przedsięwzięć w zakresie poprawy gospodarki energetycznej i zadań związanych z wykorzystaniem zasobów paliw i źródeł energii o lokalnym znaczeniu, a także wniosków w sprawach innych preferencji ekonomicznych.

§ 12. 1. Do zakresu działania inspektoratów, oprócz zadań wymienionych w § 11, należą również:

- 1) nakładanie kar pieniężnych na kierowników i pracowników jednostek gospodarczych oraz na te jednostki w wypadkach przewidzianych w art. 39 i 40 ustawy, a także występowanie z wnioskami o ukaranie w sprawach wymienionych w art. 38 ust. 1 i 2 ustawy,
- 2) podejmowanie — w porozumieniu z właściwymi terenowo jednostkami organizacyjnymi uprawnionymi do dysponowania mocą i energią lub ilością paliwa we wspólnych sieciach — doraźnych działań w wypadkach awaryjnych ograniczeń dostawy tych nośników energii,
- 3) opracowywanie informacji, ocen i wniosków oraz wykonywanie innych zadań z zakresu gospodarki energetycznej, wynikających z przepisów szczególnych lub zleconych przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej.

2. W wypadkach uzasadnionych technicznie i ekono-

micznie inspektoraty mogą nakazać jednostkom gospodarki uspołecznionej:

- 1) realizację przedsięwzięć bądź zastosowanie środków mających na celu zapobieżenie nieracjonalnemu zużyciu paliw i energii lub poprawę gospodarki energetycznej, w tym także dokonanie zmian w procesach technologicznych oraz rozwiązaniach konstrukcyjnych urządzeń energetycznych i obiektów budowlanych,
- 2) wykorzystanie istniejących rezerw energetycznych na potrzeby innych jednostek gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej, osób fizycznych i innych podmiotów na warunkach ustalonych w umowach zawartych między zainteresowanymi,
- 3) okresowe lub trwale wycofanie z eksploatacji w określonym terminie urządzeń i instalacji o nadmiernej energochłonności bądź zagrażających bezpieczeństwu obsługi lub otoczenia.

§ 13. Inspektoraty wykonują swoje zadania współdziałając z innymi organami kontroli oraz z terenowymi organami administracji państwowej.

Rozdział 3

Przepisy końcowe.

§ 14. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 1982 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Materiałowej (Dz. U. Nr 11, poz. 87),
- 2) rozdział 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1984 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej oraz terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej (Dz. U. Nr 46, poz. 245).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

329

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 grudnia 1985 r.

w sprawie trybu działania Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej oraz terenowych Inspektoratów gospodarki energetycznej.

Na podstawie art. 37 pkt 1 i 2 oraz art. 41 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o gospodarce energetycznej (Dz. U. Nr 21, poz. 96) oraz w związku z art. 4 ustawy z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz zakresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Tryb działania przy wykonywaniu kontroli gospodarki energetycznej.

§ 1. Minister Gospodarki Materiałowej i Paliwowej wykonuje kontrolę w zakresie gospodarki paliwowo-energetycznej przy pomocy Głównego Inspektora Gospodarki Energetycznej.

§ 2. Kontrolę gospodarki energetycznej wykonują:

- 1) Główny Inspektor Gospodarki Energetycznej,

- 2) dyrektorzy terenowych inspektoratów gospodarki energetycznej, zwanych dalej „inspektoratami”,
 - 3) pracownicy Ministerstwa Gospodarki Materiałowej i Paliwowej upoważnieni przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej,
 - 4) pracownicy inspektoratów upoważnieni przez dyrektorów inspektoratów,
 - 5) pracownicy innych jednostek organizacyjnych, upoważnieni przez Ministra Gospodarki Materiałowej i Paliwowej do wykonywania określonych zadań kontrolnych,
- zwani dalej „inspektorami.”

§ 3. 1. Inspektorzy są uprawnieni do wstępu w każdym czasie, bez potrzeby uzyskiwania przepustki, na teren i do obiektów jednostki kontrolowanej, do dostępu do urządzeń i instalacji energetycznych, żądania od tej jednostki informacji oraz przedstawienia dokumentów, jak również przeprowadzania w uzgodnionych terminach prób,